

Sygn. akt II AKa 435/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Krzysztof Ciemnoczołowski

Sędziowie: SA Dorota Rostankowska (spr.)

SA Dorota Wróblewska

Protokolant: sekr. sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tucholi A. A.

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2020 r.

sprawy

S. J. s. J., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. akt **III K 245/18**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. D. – Kancelaria (...) w B. kwotę 1.620 (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu przed Sądem I instancji;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego A. D. – Kancelaria (...) w B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem złotych) brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 435/19
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1.	

1 CZĘŚĆ WSTĘPNA**0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 17.06.2019r. w sprawie III K 245/18

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		S. J.	Popelnienie przez oskarżonego przypisanego mu czynu z art.155 kk.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	S. J.	1. Popelnienie przez oskarżonego zarzuconego mu czynu z art.148 § 1 kk 2. Popelnienie przez oskarżonego postulowanego	1. Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego 2. Patrz: rubryka 3	1. Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego 2. Patrz: rubryka 3	

		w apelacji czynu z art.162 kk			
--	--	----------------------------------	--	--	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd Okręgowy przeprowadził dowody wskazane w uzasadnieniu swojego wyroku, które częściowo nie są kwestionowane przez skarżącego, zaś co do kwestionowanych, wskazanych w apelacji, ich ocena poprzez odniesienie się do zarzutów apelacji zostanie przedstawiona w rubryce 3. niniejszego uzasadnienia.	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1/ albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego	Jak w uzasadnieniu wyroku Sądu okręgowego

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków	
--	--

Lp.	Zarzut	
	<p>1. obraza przepisu prawa materialnego poprzez przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za art.155 § 1 kk zamiast odpowiedzialności z art.162 § 1 kk,</p> <p>2. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności, gdyż prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jej wymiaru uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Nie ma racji skarżący twierdząc, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy prawa materialnego mającego – zdaniem skarżącego – polegać na błędnej kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu. Na wstępie podkreślenia wymaga, że przyjęta przez Sąd okręgowy kwalifikacja prawna czynu jest zgodna z wnioskiem w tym przedmiocie wyrażonym przez skarżącego w mowie końcowej w toku postępowania przed Sądem I instancji (k.784 akt sprawy). Skarżący nie kwestionuje nadto „w zasadniczej części” poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (str.3 apelacji). Skoro tak to jako wewnętrznie niespójne uznać należy jego stanowisko, że przyczyną zgonu pokrzywdzonej było zaniechanie oskarżonego polegające na nieudzieleniu jej pomocy. Sąd okręgowy ustalił bowiem inne, opisane w pkt. I zaskarżonego orzeczenia, przyczyny zgonu J. J.. Trafnie zachowanie oskarżonego polegające na braku zainteresowania stanem zdrowia</p>		

matki Sąd I instancji poczytał za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary (str.24 uzasadnienia wyroku). Z tego względu przytaczanie przez skarżącego fragmentów opinii biegłego medycyny sądowej dotyczących ewentualnych skutków wezwania przez oskarżonego pomocy nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów. Poddawanie w wątpliwość poczynionych przez Sąd okręgowy ustaleń, że oskarżony mógł przewidzieć skutek w postaci zgonu pokrzywdzonej również pozostaje w sprzeczności ze wskazanym wyżej stanowiskiem, że nie kwestionuje poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych. Użyte bowiem przez skarżącego sformułowanie „w zasadniczej części” oznacza – w ocenie Sądu apelacyjnego – kwestie zasadnicze dla odpowiedzialności karnej oskarżonego. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że Sąd okręgowy ustalił, że oskarżony „mógł przewidzieć” zaistniały skutek, nie zaś „przewidywał”, jak alternatywnie wskazał skarżący (str.4, 5 apelacji). Są to odmienne formy nieumyślności określonej w przepisie art.9 § 2 kk. Przyjęta przez Sąd okręgowy w przedmiotowej sprawie jest łagodniejszą z nich, zwaną również „nieświadomą nieumyślnością” (art.9 § 2 kk in fine) – oskarżony nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa i nie przewidywał jego popełnienia ale na skutek zaistniałych okoliczności mógł taki skutek przewidzieć. Druga natomiast, wymieniona przez skarżącego alternatywnie, zwana jest świadomą nieumyślnością – sprawca nie ma zamiaru popełnienia przestępstwa ale przewiduje, że go popełni, przypuszczając jednak że tego uniknie. Sąd okręgowy poczynił szerokie

rozważania w tym zakresie (str.19 uzasadnienia wyroku), których skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie kwestionuje. Podnoszenie zatem w realiach przedmiotowej sprawy kwestii przewidywania przez oskarżonego skutku jego działania zdaje się postąpieniem na jego niekorzyść, czego obrońca czynić nie może. Nie ma racji skarżący kwestionując prawidłowość toku rozumowania Sądu okręgowego zaprezentowanego w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia (str.20-21). Rację ma bowiem Sąd wskazując, że każda osoba dorosła, a taką jest oskarżony S. J. ma świadomość, że upadek i uderzenie głową o twarde podłoże może doprowadzić do zgonu i nie jest w tym zakresie wymagana wiedza szczególna. Zwłaszcza, gdy upada osoba nietrzeźwa, która w związku z tym nie asekuruje upadku. Nie ma zatem racji skarżący wywodząc brak podstaw do przypisania oskarżonemu czynu kwalifikowanego z art.155 kk z braku ustaleń co do doświadczeń oskarżonego w przenoszeniu osób nietrzeźwych (str.5 apelacji). Trafnie Sąd okręgowy wskazał w tym zakresie na powszechność wiedzy co do możliwych skutków upadku głową na twarde podłoże (str.20 uzasadnienia wyroku). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w orzecznictwie (patrz wyroki Sądu Apelacyjnego w Gdańsku: z 24.08.2016r. w sprawie II AKa 193/16, z 13.12.2018r. w sprawie II AKa 294/18) Aprobata Sądu odwoławczego nie zyskała również stanowisko apelującego co do dokonanej przez Sąd okręgowy oceny słów oskarżonego „zabiłem matkę”. Żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego w przedmiotowej

sprawie nie ma to, że w chwili wypowiedzenia tych słów pokrzywdzona najprawdopodobniej jeszcze żyła. Te słowa trafnie Sąd I instancji uznał za przejaw możliwości przewidzenia przez oskarżonego skutków swojego działania, słusznie jednocześnie uznając je za niewystarczające dla przypisania oskarżonemu zbrodni zabójstwa, o co wnosił oskarżyciel publiczny. Wskazać w tym miejscu należy, że wbrew ustaleniom Sądu okręgowego (str.3 uzasadnienia wyroku), pokrzywdzona nie upadła na podłogę wyłożoną płytkami ceramicznymi a na podłogę wyłożoną panelami drewnianymi. Płytki ceramiczne znajdowały się w okolicach pieca ale w tym miejscu pokrzywdzona nie upadła. Wynika to jednoznacznie zarówno z protokołu oględzin miejsca (k.15 akt sprawy), jak i z dokumentacji fotograficznej (k.22 akt sprawy). Okoliczność ta dostrzeżona przez Sąd apelacyjny z urzędu nie skutkowała jednak ani zmianą opisu czynu ani, tym bardziej, zmianą kwalifikacji prawnej czynu. Niezależnie bowiem od charakteru podłoża (płytki ceramiczne czy panele drewniane), w obu przypadkach podłoże posiada cechę twardości. Podkreślenia wymaga, że zdefiniowany w przepisie art.438 pkt 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych aby skutkował zmianą orzeczenia musi mieć jeszcze wpływ na jego treść. W przedmiotowej sprawie – jak wyżej wskazano – takiego wpływu nie ma. Istotne jest również to, że omawiana okoliczność nie stała się przedmiotem zarzutu apelacyjnego a zatem jako niedotycząca kwalifikacji prawnej czynu (art.455 kpk) i nie skutkująca uznaniem rażącej niesprawiedliwości orzeczenia (art.440 kpk) nie podlegała

korekcie przez Sąd odwoławczy. Całkowicie chybionym jest uzasadnianie postulowanej przez obrońcę kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego z art.162 kk twierdzeniem, że oskarżony nie zdawał sobie sprawy, że nieudzielenie pomocy matce może skutkować jej zgonem. Podkreślenia bowiem wymaga, że przestępstwo z art.162 kk jest przestępstwem umyślnym, a zatem przypisanie go wymaga ustalenia, że sprawca miał świadomość stanu zagrożenia dla życia lub zdrowia pokrzywdzonego. Z tych samych względów (umyślność działania przy przestępstwie z art.162 kk) chybionym jest postulowanie przez skarżącego o uznanie, że oskarżony mógł i powinien przewidzieć skutek (zgon pokrzywdzonej) zaniechania wezwania pomocy po jej upadku; są to bowiem znamiona nieumyślności a zatem nie mają zastosowania przy przestępstwie z art.162 kk. Dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego w przedmiotowej sprawie nie ma znaczenia czas, w którym przekonał się on o śmierci pokrzywdzonej; skarżący w żaden sposób tego niekwestionowanego spostrzeżenia nie rozwija (str. 5 apelacji).

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania stwierdzić należy, że brak jest podstaw do zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu i przyjęcie za jej podstawę art.162 kk.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego.

Podkreślenia na wstępie wymaga, że Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w

ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt.4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. W tym zakresie Sąd odwoławczy w pełni aprobuje rozważania skarżącego dotyczące charakteru kary rażąco niewspółmiernej (str.6-7 apelacji). Przepis art.53 kk określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary: dyrektywa winy (dolegliwość kary nie może przekroczyć stopnia winy), dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości czynu - obejmuje okoliczności związane z czynem: przedmiotowe (rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków oraz podmiotowe (postać zamiaru, motywacja), dyrektywa prewencji indywidualnej (zapobieżenie popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę) oraz dyrektywa prewencji ogólnej (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa).

Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy na wstępie wskazać należy, że brak jest podstaw do odnoszenia się do ustawowego zagrożenia przewidzianego za czyn z art.162 § 1 kk, gdyż nie został on przypisany oskarżonemu w przedmiotowej sprawie.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że nietrafnym było uznanie za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary orzeczonej wobec oskarżonego S. J. zaniechania wezwania pomocy dla pokrzywdzonej. Zachowanie takie bowiem nie jest znamieniem przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art.155 kk. Lektura tej części apelacji wskazuje, że podnosząc ten zarzut obrońca oskarżonego odwołuje się do kwalifikacji z art.162 kk, która nie znajduje zastosowania w przedmiotowej sprawie. Wpływu na wymierzoną oskarżonemu karę nie ma okoliczność, że oskarżony nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, skoro zaproponowana przez oskarżyciela publicznego kwalifikacja z art.148 § 1 kk trafnie nie zyskała aprobaty Sądu okręgowego. Podnoszona przez skarżącego okoliczność nieunikania przez oskarżonego odpowiedzialności za popełniony czyn (nie można pominąć okoliczności, że kwestionuje przyjętą przez Sąd okręgowy jego kwalifikację prawną) i składanie przez niego wyjaśnień nie może skutkować uznaniem, że kara orzeczonej wobec niego jest rażąco surowa. Trafnie dostrzegł Sąd okręgowy (str.24 uzasadnienia wyroku), że oskarżony w pierwszych wyjaśnieniach pomijał istotne okoliczności sprawy. Wskazał bowiem, że gdy podnosił

pokrzywdzoną, ta zahaczyła nogą o stół i przewróciła się (k.185v akt sprawy). Podczas kolejnego przesłuchania przyznał, że wówczas kłamał (k.214v akt sprawy). Oczywiście jest, że w polskim procesie karnym oskarżony nie jest zobowiązany do mówienia prawdy oraz dostarczania dowodów swej winy; ma bowiem prawo dowolnie kształtować swoją linię obrony i taka postawa nie może stanowić okoliczności obciążającej przy wymiarze kary. Jednocześnie nie może jednak oczekiwać, że podniesiona przez Sąd okręgowy a wskazana wyżej postawa procesowa oskarżonego będzie łagodziła orzeczoną karę. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący (str.7 apelacji), że doszło do nieprawidłowego wprowadzenia w poczet materiału dowodowego informacji jakie oskarżony podał poza protokołem. Być może powodem takiego stanowiska obrońcy jest nieco niefortunne połączenie w jednym zdaniu (str.5 uzasadnienia wyroku) wyjaśnień oskarżonego oraz treści, które znajdują się w zeznaniach świadka A. N.. Świadek ów bowiem zeznał, że oskarżony powiedział mu o innym niż rzeczywiste miejscu swojego pobytu w chwili śmierci matki (k.98 akt sprawy). Nie jest zatem tak, że relacja o takiej postawie oskarżonego nie została prawidłowo wprowadzona do niniejszego postępowania (jak twierdzi apelujący) ale również nie jest tak, że znajduje się ona w treści jego pierwszych wyjaśnień (jak może sugerować zapis w uzasadnieniu wyroku). Podnoszone przez skarżącego okoliczności dotyczące skutków w psychice oskarżonego jakie wywarła na nim śmierć matki nie może prowadzić do obniżenia orzeczonej wobec niego kary do postulowanego ustawowego

minimum, skoro oskarżony skutek ten (choć nieumyślnie) spowodował. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że w przedmiotowej sprawie okoliczności łagodzące przeważają nad okolicznościami obciążającymi. Przeczy temu choćby treść apelacji, w której na str.7 skarżący wymienia 5 okoliczności obciążających i 3 łagodzące. Również ich procesowa waga nie potwierdza tezy apelującego o przewadze okoliczności łagodzących nad obciążającymi.

Reasumując zatem, kara 3 lat pozbawienia wolności, nie razi surowością, co czyni niezasadnym zarzut obrazy art.438 pkt 4 kpk.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego w zakresie wniosku o obniżenie kary nie może przynieść odwoływanie się do wymiaru już odbytej kary oraz zachowanie się oskarżonego w jednostce penitencjarnej. Okoliczności te bowiem mogą mieć znaczenie na etapie postępowania wykonawczego, w szczególności jeżeli zostanie złożony wniosek o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Wnioski

2. o zmianę kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu z art.155 § 1 kk na art.162 § 1 kk, ewentualnie uwzględnienie w opisie czynu oskarżonego tej okoliczności, że skutek w postaci zgonu pokrzywdzonej nastąpił w efekcie zaniechania przez oskarżonego udzielenia pomocy pokrzywdzonej, w tym zaniechania wezwania specjalistycznej pomocy lekarskiej, na podstawie błędnej oceny

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny
- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

<p>przez oskarżonego skutków upadku pokrzywdzonej,</p> <p>3. o zmianę wymiaru orzeczonej kary i jej wymierzenie w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosków za niezasadne</p>		
<p>1. Brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do uzupełnienia opisu czynu przypisanego oskarżonemu w sposób proponowany przez jego obrońcę (pkt 1 wniosków apelacji). Postąpienie takie, niezależnie od tego że nie znajduje odzwierciedlenia w ustalonym stanie faktycznym, byłoby działaniem na niekorzyść oskarżonego, co w sytuacji wniesienia apelacji tylko przez jego obrońcę, skutkowałoby naruszeniem zakazu reformationis in peius. Uwzględnienie wniosku skarżącego oznaczałoby bowiem przypisanie oskarżonemu działania, które nie znajduje odzwierciedlenia w treści zaskarżonego wyroku. Postawienie tego wniosku jako ewentualnego, w razie nieuwzględnienia wniosku o zmianę kwalifikacji prawnej czynu z art.155 na art.162 kk, pozwala przyjąć, że skarżący wnosi niejako o kumulatywne zastosowanie obu przepisów, co nie może mieć miejsca.</p> <p>2. Nie jest zasadny wobec uznania za chybiony zarzutu rażącej niewspółmierności kary oraz wniosku o zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.</p>		

1OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	PODLEGAJĄCE
1.	Brak orzeczenia dotyczącego kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem I instancji.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Złożenie przez obrońcę oskarżonego wniosku o zasądzenie kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu przed Sądem I instancji (k.784 akt sprawy) oraz nieorzeczenie o tych kosztach przez Sąd I instancji (wyrok – k.789-790 akt sprawy, oświadczenie obrońcy – k.921 akt sprawy).	
1ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
o.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
o.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
o.1Zaskarżony wyrok	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Uznanie za niezasadne zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego.	
o.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
o.o.11.	Przedmiot i zakres zmiany
o.o.1Nie dotyczy	
Zwięźle o powodach zmiany	
Nie dotyczy	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II. III.	<p>Na mocy przepisów § 2 ust.1, § 4 ust.1 i 3, § 17 ust.2 pkt.5, § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji.</p> <p>Na mocy przepisów § 2 ust.1, § 4 ust.1 i 3, § 17 ust.2 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym.</p>	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV.	<p>O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym Sąd apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 § 1 kpk w zw. z art.634 kpk zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa. Uznał bowiem, iż jego aktualna sytuacja finansowa oraz perspektywa odbycia kary pozbawienia wolności uniemożliwiają mu ich poniesienie.</p>

1PODPISy

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina i kara		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana